

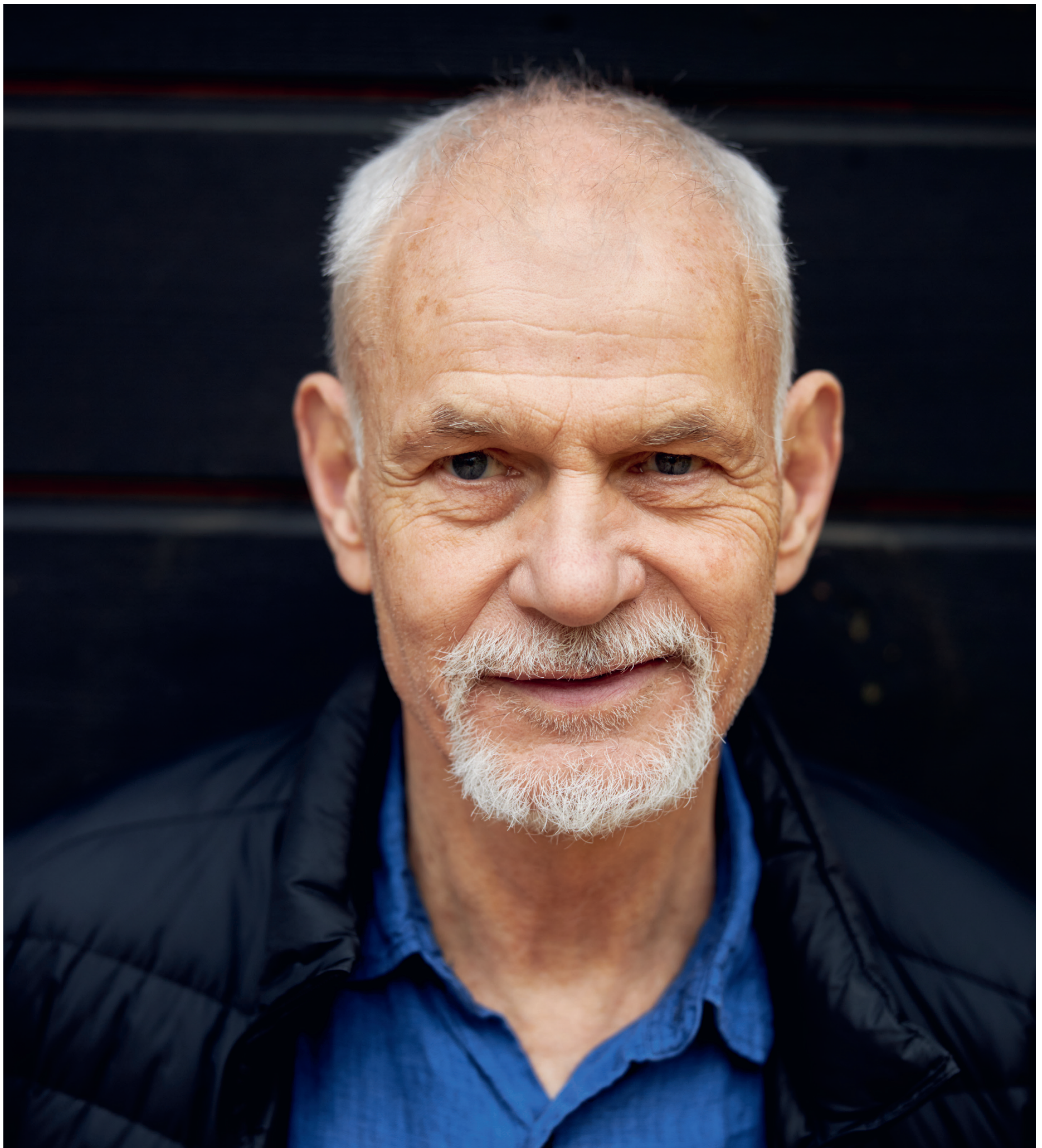
FINN DAM RASMUSSEN

Keramiker

Jeg er ikke lokalpatriot, ligesom jeg heller ikke er nationalist. Men jeg nyder virkelig det område, jeg bor i, og jeg er kommet her gennem hele mit liv. Da jeg var lille, blev min mor syg af kræft og døde, hvilket betød, at jeg tilbragte nogle lange somre hos min farmor, der "lå på landet" – som det hed – i deres sommerhus ved Vejby Strand, ikke langt herfra. Mine halvbrødre og andre slægtninge bor her i nærheden. Når jeg har været væk herfra og igen nærmer mig Nordkysten og ser Tibirke Bakker i horisonten, føler jeg, at jeg kommer hjem. Jeg er dagligt i Tisvilde Hegn med Sveske, min hund, hvor jeg henter indtryk af former, farver, strukturer, som jeg forarbejder i min keramiske kunst.

For mig er keramikken et livslangt kærlighedsforhold. Som ung sidst i 1960'erne be-

gyndte jeg at arbejde med keramik og indrettede mit eget værksted på Nordfyn. Jeg havde store kunstneriske ambitioner dengang, men blev "ledt på afveje". Jeg kom på universitetet, og så gled keramikken i baggrunden og blev henvist til fritiden. Jeg blev uddannet sociolog og fik arbejde på Roskilde Universitet og holdt i den tid keramikken ved lige som medlem af et fritidsværksted. I 1990 begyndte jeg igen at nærme mig kunsten som levevej. Jeg åbnede Galleri Klassik, som stadig ligger i Bredgade i København. Jeg handlede som den første med moderne brugte møbler og kunst fra 1940-50'erne, på et tidspunkt da interessen for disse ting var helt i bund. Keramik var også en del af sortimentet i Klassik, men til forskel fra de andre ting, som var brugte, udstillede jeg også samtidskeramik. Jeg inviterede store danske

keramikere som Gutte Eriksen og Bente Hansen til at udstille i galleriet.

I 2008 vendte jeg så selv tilbage til arbejdet som keramiker på fuld tid her ved Nordkysten. Vi har haft sommerhus heroppe siden midten af 1990'erne. Det rev vi ned og byggede et nyt hus med et mindre keramikværksted, som så senere er blev udvidet. Det var naturligvis et stort skridt at afhænde Klassik og blive fuldtidskeramikere, og jeg var usikker på, om drømmen kunne bære. Men det kunne den. Jeg har fået et liv, hvor jeg kan beskæftige mig fuld tid med kunsten. Jeg læser om den moderne kunst og om keramiske teknikker og arbejder med inspirationen i værkstedet. Det er et stort privilegium.

Vores lokale forening af keramikere – Nordsjællandske Keramikere – har rødder i pottemagerfaget, som i gamle dage blomstrede i hele Nordsjælland med de mange lerforekomster, ikke mindst i egnen omkring Allerød. Efterhånden blev pottemageriet dog udkonkurreret af industriproduceret keramik. Da jeg var ung keramiker, fandtes det stadig med lærepladser og uddannelser, men i dag er hele faget uddødt. Så nu lever keramikken en mere tilbagetrukket tilværelse. Tilbagetrukket – men ikke usynlig. Vi keramikere viser mange af vores ting frem på censurerede kunsthåndværkermarkeder og festivaler. Mest berømt er markedet på Frue Plads i København, hvor 130 medlemmer af Danske Kunsthåndværkere udstiller. Ovnhus-markedet i Nykøbing Sjælland er også en af de store, anerkendte festivaler. Desuden er jeg med på den internationale keramikfestival i Oldenburg i Tyskland og Ceramic Art i London. Der deltager mange virkelig dygtige kunstnere, både de, der arbejder inden for mere traditionelt pottemageri, hvor man

laver brugsting som tallerkener og skåle, og de, der arbejder med rene kunstneriske værker. Nogle af mine værker har jeg vundet priser for, og for et par år siden blev jeg som en af fem keramikere inviteret til at udforme stellet, da den berømte restaurant Noma skulle genåbnes på en ny adresse. Jeg følte mig beæret og sagde ja og gik i gang med et omfattende projekt, der endte med, at jeg lavede små 2000 unika-dele. Jeg laver brugsting, men ikke med formsprog og teknik hentet fra det traditionelle pottemagerfag. Mit udgangspunkt ligger i forlængelse af den moderne kunst, som jeg er meget inspireret af. Jeg er optaget af at bringe min keramik i samklang med den moderne, både i samfundet og i kunsten. Her er jeg en del af en udvikling, der går tilbage til Thorvald Bindesbøll, Gertrud Vasegaard, Christian Poulsen og mange andre.

Jeg arbejder med stentøj med brændings-temperaturer omkring de 1300 grader og med en lidt anden teknik end den traditionelle. Siden det gamle Grækenland har man dekoreret keramik med begitning, det vil sige farvet ler. Den begittede keramik brændes, derefter glaseres den, og så brændes den igen for at få farverne frem og for at gøre tingene vandtætte og brugbare. Min teknik hedder sinterbegitning og forener begitning og glasering i én proces. Det giver andre arbejdsmuligheder og en stoflighed og et udtryk, jeg stræber efter. En anden speciel teknik, jeg arbejder med, hedder saltglasering. En meget gammel og oprindeligt primitiv teknik. I stedet for at glasere sprøjter man salt ind i ovnen, når den har nået sin toptemperatur. Saltet eksploderer og danner en tåge, der går i forbindelse med leret og danner en glasur med et meget karakteristisk udseende. Overfladestrukturen bliver som en appelsinskal.

